

De gezichten van sneeuw

Ramses Shaffy is eind 2009 overleden. Zijn lied: 'Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder' heeft bij velen weer herinneringen opgeroepen. Ik heb ook een associatie hiermee, alleen dan omtrent mijn gevoel bij sneeuw. Sneeuw: *verblijdt, verrast, verjongt, verkleumt, verbaast en verbreedert*.

Sneeuw. Een recent natuurverschijnsel dat Nederland en omliggende landen eind vorig jaar nogal op zijn kop zette. Met een nasleep in januari. De klimaatop die onlangs in Kopenhagen plaats had, laat zien dat het slecht met de opwarming van de aarde gesteld is. Zelfs in het subtropische Florida, waar het nooit écht winter is, worden mens en dier verrast door de vrieskou! Ik schrik van de beelden van 'the sunshine state', waar de leguanen min of meer verdoofd op straat liggen.

Ik ben deze happening met argusogen gaan bekijken.

Het weer brengt sfeer. Een witte kerst, heerlijke gedachte. Net voor de kerstdagen kregen we sneeuw, en hoe!

Eerst was men *verblijdt*. Enigszins genietend en anderzijds balend, trapte ik op mijn fiets over de gladde wegen naar de winkel. Als een koolmeesje, fladderend op zoek naar voedsel. Genietend van de dempende witte deken die de ingerichte ruimte en de natuur had samengetrokken tot één winterwonderland. Even negatief gestemd, want uiteindelijk moest de rit verder met de fiets aan de hand. Spoedig was ik weer positief gestemd, toen ik de eerste sneeuwpoppen gevormd zag worden, letterlijk en figuurlijk 'goed gemuste' buurtgenoten vrolijk door de nog knapperige, verse sneeuw zag stampen en kinderen met sleetjes in de weer zag. De verse afdrukken van vogel-, katten- en hondenvoeten in de witte deken. De eendjes en zwanen in groepjes op het ijs, wachtend op een dierenliefhebber die wat brood voor hen overheeft.

Op het einde van de rit nog nipt een sneeuwbal in mijn nek kunnen ontwijken, gegooid door speelse buurjongens die allang geen kinderen meer zijn. Ik dacht: 'Sneeuw *verjongt* de mens.' *Verkleumt* stap ik ons huis binnen. Heerlijk de warmte, de kerstboom, de lichtjes en gezellig theelichtjes aansteken. Mhhh, gezellig die sneeuw. Ik geniet even van de achtertuin waar de koolmeesjes hun buikjes vol eten aan de vetbollen en nootjes.

Al snel zette de witte deken Nederland op zijn kop. Volle autowegen ondanks het weeralarm. Anderen rekenden in ons moderne land op het openbaar vervoer, maar de *verbazing* sloeg toe. Ons hoogwaardig materieel kon het niet aan. Mensen aan huis gekluisterd of gestrand op het station of in files. Nederland was niet voldoende voorbereid op deze mate van sneeuwval. Ik dacht nog even aan de woorden van Al Gore...

Maar...opeens zag ik ook *verbroedering*. Mensen die gaan carpoolen, elkaar helpen met autopech. En op een zondagochtend ging mijn vriend ijverig het pad voor het huis opnieuw sneeuwvrij maken. Ik stond met mijn fototoestel paraat om mijn zwoegende wederhelft op de gevoelige plaat vast te leggen. En ik voelde een echt 'lekker weer tafereel'. Opeens was het buitenleven er weer. Een vijftal burens was ook bezig met grote sneeuwscheppen. Ondertussen lekker babbelen en sommigen door spelende kinderen en kleinkinderen omringd. Het zag er allemaal erg schattig uit. Ook aan de dieren is gedacht. De mezenballetjes sierden de tuinen, de vogelhokjes, gevuld met rantsoenen voor de hongerige gevederde vrienden.

Eenmaal, toen ieder binnen was, werd het al vroeg donker. Binnen een half uur waren alle schoongeveegde paden weer...helemaal wit!

We keken naar buiten en dachten: oh ieder die nu naar de straat kijkt en dit natuurverschijnsel ziet is of *verblijdt* of *verrast*, voelt zich door het frisse weer *verjongd*, is misschien nog *verkleumd*, wellicht *verbaast* maar...denkt waarschijnlijk ook: sneeuw *verbroedert*.